

Кръвта илюва въ млади жили не замръзва,  
Умъ волеят на немощните кръва.  
На тяхъ това е пая —  
не искамъ да го зная!

Живей така и няма да пометишъ,  
животъ и смъртъ самичкы ще възхвалишъ!  
Светиль че ще те съди?  
Ев! Нека тъй да бъде!

#### ПОДЪ ДЪПТАТА

Глухо е нощъ. Като призракъ възпроветъ,  
въ мрака Балкана настръхналъ тъмней.  
Върше дъптата людей, —  
въ синката струва се шепотъ спаданей.

„Още докле се зорнишъ вълкене,  
още докле се заснелътъ нълпи!“

— Чуваши ли, трети лятни!  
Мило, за ходене вече е време.

Гаснатъ звездите, бледнее небето,  
гледай какъ върше отснчать гори!

Мило, зора ще зори —  
все ли е още несито сърцето? —

„Въ обичъ сърцето не знае нсито:  
знай ла, тѣжко ну, — на обичъ е край . . .

Чаша отново подай —  
надѣтъ е лвоентъ отъ чаша колита.“

Дуни прѣсъснаха, шепотъ прѣснаха:  
грьмъ на гърди и уста на уста.

Глъхнатъ въздишки въ ноща. . .  
Въ мрака настръхналъ тъмнее Балкана.

. . . Ранна зора спелела небесата.

Галени дуни, дочути въ ноща,

тихонъ ги съ тъмни дѣста  
шепне на росното утро лѣтата.